

efter Reglerne for Lovforslags 2den og 3dje Behandling. Hvis ingen begærer Afstemning, anser jeg Tingets Samtykke her til som givet. (Ophold.) Det er saaledes givet.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 7 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om Indfødsrets Meddelelse.

Valgte bleve paa *Formandens* Forslag: *Kvist, N. I. Jensen, T. Nielsen, T. Larsen, L. Rasmussen, R. Nielsen og C. Olsen.*

Formanden (*Sofus Høgsbro*): Paa Grund af Justitsministerens Fraværelse vil jeg forbigaa den næste Sag paa Dagsordenen og gaa til den sidte Sag, som er:

Første Behandling af Forslag til Lov om Saltvandsfiskeri.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 169 ff.)

Sagen sattes under Forhandling.

Bønløkke: Det er ganske vist kun lidet lysteligt at tage fat paa denne Sag, som vi have haft for i en Række af Aar. Det første Forslag til Revision af Fiskeriloven af 5te April 1888 fremkom jo i Samlingen 1894—95 og har siden hvert Aar været forelagt Rigsdagen og har vandret fra det ene Ting til det andet, uden at der er kommet noget Resultat ud deraf. Hvad der skal opnaas i Aar ved denne Behandling, ved jeg selvfølgelig ikke; derom kan jeg kun udtale min personlige Mening, og det er og bliver indtil videre den, at vort Arbejde vil være spildt. Og hvorfor vil vort Arbejde være spildt? Det er, fordi Forslaget indeholder saadanne Bestemmelser, som det er umuligt for os at gaa ind paa. Og jeg vil spørge: Hvad i Alverden skulle vi med saadanne Bestemmelser, der i den Grad som Bestemmelserne i den gældende Lov og i det foreliggende Forslag, lægge Hindringer i Vejen for Fiskernes og særlig Kystfiskernes fri Rørelse paa Havet trindt omkring i vore Farvande. Til alle Sider, hvor de komme, og næsten paa alle Omraader møder der dem Hindringer og Indskrænkninger efter det foreliggende Lovforslag.

Lad os f. Eks. se paa § 6, den møde vi jo allerførst. Jeg gad vide, hvorfor vi skulle have en saa udstrakt Beskyttelse for Grundejerne. Jeg erkender, at der i Loven af 5te April 1888 er Bestemmelser, som ikke ere bedre end disse her, men det forekommer mig, at enhver her paa Tinget burde have Følelsen af, at man allevegne stærkt beklager, at der er tillagt Aalegaardsejerne saadanne Rettigheder. Dersom jeg ikke tager meget fejl, kom disse Bestemmelser i Loven af 5te April 1888 ind ved en Uagtsomhed eller Forhastelse fra det daværende Folkétingsflertals Side; men i hvert Fald, naar man ser, at disse Bestemmelser ere saa urimelige, at de jage Fiskerne, Kystfiskerne langt bort, er det vor Pligt at gøre disse Bestemmelser om. Før Loven af 1888 kendte vi jo ikke disse strenge Afspærringer eller Indsnævninger; da var Bestemmelsen i Christian den 5tes Lov den gældende, og den kende vi jo alle, den siger, at enhver maa nyde Aalegaarde for sin egen Grund, undtagen hvor Kongen og den menige Mand har Skade deraf. Hvad siger saa Lovforslagets § 6 angaaende dette Forhold? Ja, den siger, at den, der har Ret til at sætte Aalegaarde ud — altsaa Grundejeren ud til Havet — har Ret til at udsætte saa mange Aalegaarde, han vil, ud for sin egen Grund, og han maa sætte disse Aalegaarde saa langt ud, han vil, og saa langt ude, som han kan ramme Pælene ned; og saa vidt jeg har hørt, kunne de ramme dem ned indtil en Dybde af 5—6 Favne Vand, og der sætte deres Ruser. Men det er ikke nok, thi uden for disse Pæle gives der dem yderligere Beskyttelse, og det forekommer mig dog at være for galt, at de i den i Lovforslaget nævnte Afstand udad skulle have en saadan Beskyttelse. Gaa vi saa til Siderne af Aalegaardene, saa skulle de andre Fiskere paa Fangesiden kønt holde sig 250 Favne derfra, og dersom man har flere Aalegaarde, er der en længere Afstand, og det er næsten en kuriøs Sammensætning af Ordene, naar vi læse 7de, 8de og 9de Stykke, som give Aalegaardsejere en ganske uberegnelig Eneret. Ogsaa dette forekommer det mig, at vi bør søge at faa forandret; at Grundejerne skulle beskyttes i saa høj en Grad, finder jeg urigtigt, og jeg finder det næsten uværdigt at give dem saa store Fordele fremfor de fattige Folk, som arbejde paa disse Steder. Jeg ved nok, at Fiskeriloven af 1888 siger, at ingen maa komme Aalegaardene saa nær, at det kunde skade Fiskeriet med Aalegaardene, jeg ved og-